

VENDIM
Nr. 44, datë 20.7.2012

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	Anëtar i	“	“
Xhezair Zaganjori	Anëtar i	“	“
Vitore Tusha	Anëtare e	“	“
Sokol Berberi	Anëtar i	“	“
Admir Thanza	Anëtar i	“	“
Altina Xhoxhaj	Anëtare e	“	“
Fatmir Hoxha	Anëtar i	“	“
Petrit Plloçi	Anëtar i	“	“

me sekretare Edmira Babaj, në datat 17.1.2012 dhe 2.2.2012, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr. 55/30 Akti, që i përket:

KËRKUES: Jorgo Qiqi, i përfaqësuar nga avokat Luan Hasanaj, me prokurë.

SUBJEKT I INTERESUAR: Inspektorati Ndërtimor Urbanistik Kombëtar, në mungesë; Inspektorati Ndërtimor Urbanistik, Bashkia Tiranë i përfaqësuar nga Parid Sinella, me autorizim; Avokatura e Përgjithshme e Shtetit, e përfaqësuar nga Kadri Skera.

OBJEKTI: Shfuqizimi, si i papajtueshëm me Kushtetutën, i vendimit nr. 119, datë 27.1.2004 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42/2, 131/f dhe 134/1/g të Kushtetutës së Republikës të Shqipërisë.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoji relatorin e çështjes Petrit Plloçi; përfaqësuesin e kërkuarit që kërkoji pranimin e kërkesës, përfaqësuesin e subjektit të interesuar, që kërkoji rrëzimin e kërkesës, dhe pasi shqyrtoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 251, datë 28.1.2002, ka vendosur pranimin e padisë së ngritur prej kërkuarit ndaj të paditurit, degës së Policisë Ndërtimore Tiranë, dhe personit të tretë, Qendrës Spitalore Universitare, përfaqësuar nga Avokatura e Shtetit, me objekt anulimin e aktit administrativ, vendimit nr. 16, datë 15.12.2001 të Degës së Policisë Ndërtimore Tiranë, me të cilin ishte vendosur prishja e një lokali të përdorur prej tij, ndodhur në territorin e Qendrës Spitalore Universitare Tiranë.

Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 682, datë 11.6.2002, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 251, datë 28.1.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

Mbi rekursin e bërë nga Qendra Spitalore Universitare “Nënë Tereza”, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 119, datë 27.1.2004, ka vendosur prishjen e vendimit nr. 682, datë 11.6.2002 të Gjykatës së Apelit Tiranë, të vendimit nr. 251, datë 28.1.2002 të Gjykatës së Rrethit Tiranë dhe pushimin e gjykimit të çështjes, me arsyetimin se kërkuari nuk kishte konsumuar rrugën administrative.

Rezulton gjithashtu se Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 2732, datë 17.4.2007, mbi padinë e ngritur prej kërkuarit ndaj Drejtorisë së Policisë së Ndërtimit/sot Inspektorati Ndërtimor Urbanistik Kombëtar dhe Degës së Policisë së Ndërtimit Tiranë/sot Inspektorati Ndërtimor Urbanistik pranë Bashkisë së Tiranës, me objekt zhdëmtim dëmi dhe fitim të munguar si rezultat i shkatërrimit të pronës së ndodhur në Qendrën Spitalore Universitare “Nënë Tereza”, ka vendosur pranimin e pjesës së padisë, detyrimin e Degës së Policisë së Ndërtimit Tiranë/sot Inspektorati Ndërtimor Urbanistik pranë Bashkisë së Tiranës për të dëmshpërblyer kërkuarin në shumën 9.828.000 lekë dhe pushimin e gjykimit ndaj Drejtorisë së Policisë së Ndërtimit/sot Inspektorati Ndërtimor Urbanistik Kombëtar. Ky vendim është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 866, datë 08.04.2008.

Të dyja gjykatat, në marrjen e vendimeve të tyre respektive kanë bërë pjesë të shqyrtimit gjyqësor

edhe ligjshmërinë e aktit administrativ/vendimit nr. 58, datë 19.3.2005 të Degës së Policisë së Ndërtimit Tiranë për prishjen e lokalit të kërkuarit, vendim ky i nxjerrë në bazë të procesverbalit të konstatimit nr. 24, datë 16.3.2005. Të dyja këto vendime gjyqësore jo vetëm e kanë vlerësuar si absolutisht të pavlefshëm vendimin nr. 58, datë 19.3.2005 të Degës së Policisë së Ndërtimit për prishjen e lokalit të kërkuarit por, edhe duke u bazuar vetëm në vendimet nr. 682, datë 11.6.2002 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe nr. 251, datë 28.01.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë që kanë shqyrtuar ligjshmërinë e vendimit të mëparshëm të Degës së Policisë së Ndërtimit nr. 16, datë 15.12.2001, e kanë konsideruar atë si cenim të gjësë së gjykuar.

Kërkuesi pretendon cenim të së drejtës për një proces të rregullt ligjor për shkak se: gjykimi në Gjykatën e Lartë është zhvilluar pa dijeninë dhe praninë e tij për shkak se rekursi i ushtruar nga Qendra Spitalore Universitare “Nënë Tereza” kundër vendimit nr. 682, datë 11.6.2002 të Gjykatës së Apelit Tiranë, nuk i është komunikuar, çka i ka mohuar kërkuarit të drejtën për të marrë pjesë, për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur në këtë shkallë gjykimi, pretendim të cilin e mbështet edhe në vendimin nr. 34, datë 3.10.2007 të Gjykatës Kushtetuese.

Kërkuesi, bazuar në nenin 30 të ligjit nr. 8577 datë 10.2.2000 “Për Organizimin dhe Funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë” pretendon se legjitimohet për të vënë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese për shkak se këtë shkelje e ka konstatuar më datën 21.12.2010 kur, për arsye të konfliktit tjetër gjyqësor që kishte për objekt gjykimi të njëjtën pronë të tij, atij i ishte kërkuar që të paraqiste si provë vendimin nr. 251, datë 28.1.2002 të Gjykatës së Rrethit Tiranë, vendim të cilin ai e ka tërhequr në datën 21.12.2010 pranë arshivës së kësaj gjykate, nga ku është njoftuar edhe për ekzistencën e vendimit objekt kundërshtimi kushtetues.

Inspektorati Ndërtimor Urbanistik pranë Bashkisë së Tiranës, nëpërmjet përfaqësuesit të tij, në bazë të nenit 39 të Ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”, si kërkesë paraprake parashtrori pretendimin e moslegjitimitit si subjekt i interesuar në këtë gjykim kushtetues për shkak se bazuar në vendimin nr. 29, datë 21.12.2006 të Gjykatës Kushtetuese, në ligjin nr. 9789 datë 16.7.2007 “Për Inspektoratin e Ndërtimit ” të miratuar në zbatim të këtij vendimi të Gjykatës Kushtetuese e që shfuqizoi ligjin nr. 8408, datë 25.9.1998 “Për Policinë e Ndërtimit”, si dhe në nenin 199 të Kodit të Procedurës Civile, gjykimi kushtetues i iniciuar nga kërkesa individuale e këtij kërkuari duhet të vazhdojë vetëm ndaj Inspektoratit Ndërtimor Urbanistik Kombëtar, sepse të gjitha të drejtat dhe detyrimet që i përkisnin Policisë së Ndërtimit i kanë kaluar këtij subjekti.

Avokatura e Përgjithshme e Shtetit, nëpërmjet përfaqësuesit të saj, duke kërkuar rrëzimin e kërkesës, parashtrori këto prapësime:

- kërkuari nuk legjitimohet për të bërë kërkesë para Gjykatës Kushtetuese sepse afati 2-vjeçar i paraqitjes së kërkesës së individëve, parashikuar në nenin 30/2 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”, është një afat prekluziv dhe si i tillë ndaj tij nuk lejohet mundësia e rivendosjes në afat;

- kërkuari, edhe pse ka detyrimin që të provojë pretendimin e ngritur, nuk ka arritur ta provojë bindshëm atë pasi, bazuar në rregullat e repta procedurale mbi njoftimin e akteve, si dhe referuar faktit se çështja është gjykuar nga Gjykata e Lartë në seancë gjyqësore, rezulton e provuar se prej sekretarisë dhe trupës gjyqësore është bërë verifikimi i njoftimit të rekursit, dhe se rekursi i ushtruar prej palës tjetër i është komunikuar realisht atij.

II

Mbi legjitimitetin e subjektit të interesuar, Inspektoratit Ndërtimor Urbanistik pranë Bashkisë së Tiranës

Inspektorati Ndërtimor Urbanistik pranë Bashkisë së Tiranës, nëpërmjet përfaqësuesit të tij, si kërkesë paraprake parashtrori pretendimin e moslegjitimitit si subjekti i interesuar në këtë gjykim kushtetues pasi, bazuar në ligjin nr. 9789, datë 16.7.2007 “Për Inspektoratin e Ndërtimit” të gjitha të drejtat dhe detyrimet që i përkisnin Policisë së Ndërtimit i kanë kaluar Inspektoratit Ndërtimor Urbanistik Kombëtar dhe për këtë arsye ky gjykim kushtetues, i iniciuar nga kjo kërkesë individuale, duhet të vazhdojë vetëm ndaj Inspektoratit

Ndërtimor Urbanistik Kombëtar.

Gjykata pasi u tërhoq, me vendim të ndërmjetëm vendosi rrëzimin e kësaj kërkesë me arsyetimin se gjykimi kushtetues i kërkesave individuale ka një natyrë të ndryshme nga gjykimi i zakonshëm që zhvillohet prej gjykatave të pushtetit gjyqësor, sepse në fokusin e këtij gjykimi është vetëm respektimi i standardeve kushtetuese për zhvillimin e një procesi të rregullt ligjor dhe jo zgjidhja e themelit të çështjes konkrete që shpall në mënyrë përfundimtare dhe detyruese të drejtat ose gjendjen e personave që patën qenë palë të procesit të gjykimit të zakonshëm. Në vijim të këtij qëndrimi, Gjykata çmoi se thirrja dhe pjesëmarrja e këtij subjekti të interesuar ka rëndësi për shqyrtimin e aspekteve të këtij gjykimi kushtetues. Megjithatë, ky subjekt, gjatë gjithë gjykimit, duke iu përmbajtur pretendimit të tij, zgjodhi që të mos përdorte rastin dhe mundësinë për t'u shprehur mbi aspektet formale dhe substanciale të kërkesës objekt gjykimi.

Mbi legjitimitetin e kërkuarit

Gjykata Kushtetuese, (Gjykata) thekson se legjitimiteti "*ratione personae*" i individit për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese sanksionohet nga neni 131 shkronja "f" dhe neni 134 shkronja "g" i Kushtetutës, ndërsa legjitimiteti "*ratione temporis*" i këtij lloji kërkuari parashikohet nga neni 30/2 i ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë" i cili shprehet se "kërkesat e individit për shkeljen e të drejtave kushtetuese paraqiten jo më vonë se 2 vjet nga konstatimi i shkeljes". Në lidhje me këtë afat, Avokatura e Përgjithshme e Shtetit ka parashtruar pretendimin se ai është një afat prekluziv dhe si i tillë ndaj tij nuk lejohet mundësia e rivendosjes në afat.

Gjykata për sa i përket këtij pretendimi konstaton se e drejta objektive në fuqi, si një prej llojeve të afatit njeh, pranon dhe rregullon edhe afatin prekluziv. Megjithatë, koncepti i afatit prekluziv nuk buron drejtpërdrejt nga Kushtetuta. Po kështu, ky koncept nuk gjen pasqyrim dhe rregullim as në ligjin nr. 8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë". Si rrjedhim, kuadri kushtetues dhe ligjor mbi bazën e të cilit është krijuar dhe funksionon Gjykata Kushtetuese, ku dhe zhvillohet gjykimi kushtetues në të cilin përfshihet edhe gjykimi i kërkesave individuale për shkelje të të drejtave të tyre kushtetuese, nuk mund të përbëjë referencë për të gjykuar mbi këtë aspekt të gjykimit kushtetues. Megjithatë, në nenin 1/2 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë" është parashikuar se "*për çështje që lidhen me procedura që nuk rregullohen nga ky ligj, Gjykata Kushtetuese merr parasysh edhe dispozitat ligjore që rregullojnë procedurat e tjera, duke marrë në konsideratë natyrën ligjore të çështjes*". Gjykata, referuar natyrës ligjore të çështjes, si dhe pretendimit të ngritur, çmon se dispozita ligjore që rregullon këtë aspekt procedural është neni 445 i Kodit të Procedurës Civile, dispozitë kjo që parashikon prekluzivitetin e ankimit sipas të cilit "*ankimi në Gjykatën e Apelit, rekursi në Gjykatën e Lartë dhe rishikimi nuk mund të bëhen pasi ka kaluar një vit nga shpallja e vendimit. Kjo dispozitë nuk zbatohet kur pala në mungesë vërteton se nuk ka qenë në dijeni të procesit gjyqësor për shkak të pavlefshmërisë së njoftimeve*".

Për rrjedhim, sa më sipër Gjykata çmon se ky pretendim i Avokaturës së Përgjithshme të Shtetit duhet rrëzuar si i pabazuar.

Gjykata vlerëson se aspekti tjetër i rëndësishëm i legjitimitetit të individit për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese është edhe *locus standi*, d.m.th. që në kuptim të nenit 134/2 të Kushtetutës, kërkesa të ketë lidhje me çështje që lidhen me interesat e tij. Gjykata në këtë këndvështrim vëren se gjykimi i zakonshëm, i kundërshtuar si proces i parregullt ligjor përpara Gjykatës Kushtetuese, ka pasur për objekt paligjshmërinë e aktit/vendimit nr. 16, datë 15.12.2001 të Degës së Policisë së Ndërtimit Tiranë/sot Inspektorati Ndërtimor Urbanistik pranë Bashkisë së Tiranës, për prishjen e lokalit të pretenduar nga kërkuari si pronë e tij. Gjykata, referuar dosjes gjyqësore, konstaton se kërkuari e drejta themelore e pronës nuk i është cenuar për shkak të këtij akti të organeve shtetërore sepse ky akt si pasojë e mosekzekutimit nuk i ka shteruar efektet juridike të tij dhe se gjykimi mbi të rezulton të jetë pushuar. Përkundrazi, kërkuari, e drejta themelore e pronës rezulton t'i jetë cenuar si pasojë e nxjerrjes dhe e ekzekutimit të aktit/vendimit nr. 58, datë 19.3.2005 të Degës së Policisë së Ndërtimit Tiranë, i cili është nxjerrë në bazë të procesverbalit të konstatimit nr. 24, datë 16.03.2005, akt ky që rezulton gjithashtu të jetë edhe objekt i gjykimeve të tjera të papërfunduara që kërkuari ka me këto institucione qendrore dhe vendore të administratës shtetërore, gjykime këto që akoma janë në proces.

Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se kërkuari nuk provon interesin për të kundërshtuar vendimin përkatës të Gjykatës së Lartë. Për rrjedhojë, ai nuk legjitimohet t'i drejtohet Gjykatës Kushtetuese për shfuqizimin e këtij vendimi.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.
 - Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.
- Anëtarë pro: Xhezair Zaganjori, Vladimir Kristo, Admir Thanza, Vitore Tusha, Altina Xhoxhaj
Anëtarë kundër: Bashkim Dedja (kryetar), Sokol Berberi, Petrit Plloçi, Fatmir Hoxha

MENDIM PAKICE

Gjyqtarët në pakicë, në kundërshtim me vendimmarrjen e shumicës, çmojnë se kërkesa e kërkuarit Jorgo Qiqi me objekt “Shfuqizimin si të papajtuësishëm me Kushtetutën të vendimit nr. 119, datë 27.1.2004 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë”, jo vetëm që duhej të shqyrtohej në thelb prej Gjykatës Kushtetuese, por ajo edhe duhej pranuar si e bazuar në themelin e saj.

Pakica arrin në këtë konkluzion për shkak se gjatë gjykimit kushtetues kërkuari arriti t’i tregojë Gjykatës Kushtetuese lidhjen e mjaftueshme të cenimit të së drejtës së tij kushtetuese prej aktit të kundërshtuar. Pakica vëren se objekti i gjykimit të zakonshëm, në të cilin është dhënë vendimi objekt kundërshtimi kushtetues, ka qenë paligjshmëria e veprimit të organeve shtetërore e cila, bazuar në nenin 44 të Kushtetutës, bëhet burim në vetvete i lindjes së një të drejte tjetër kushtetuese dhe konkretisht i të drejtës për t’u rehabilituar dhe/ose zhdëmtuar në përputhje me ligjin. Për rrjedhim, e drejta kushtetuese për t’u rehabilituar dhe/ose zhdëmtuar në përputhje me ligjin për të cilën kërkuari ka kërkuar mbrojtjen juridike që garantohej prej nenit 42 të Kushtetutës, është një e drejtë që ka si parakusht logjik dhe juridik të saj paligjshmërinë e veprimit dhe mosveprimit të organeve shtetërore. Pakica vlerëson se pikërisht në këtë ndërvarësi logjike dhe juridike qëndron edhe interesi i kërkuarit për t’u drejtuar Gjykatës Kushtetuese me anë të kërkesës objekt gjykimi. Kjo ndërvarësi logjike dhe juridike rezulton gjithashtu edhe nga vendimmarrja e gjykatave të pushtetit gjyqësor të cilat pranimin dhe njohjen e kësaj të drejte kushtetuese e kanë mbështetur edhe në vendimin nr. 251, datë 28.1.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, lënë në fuqi me vendimin nr. 682, datë 11.6.2002 të Gjykatës së Apelit Tiranë. Për pasojë, prishja e këtyre dy vendimeve gjyqësore prej vendimit objekt kundërshtimi kushtetues i cili, sipas kërkuarit, është marrë në cenim të së drejtës së tij kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, do të sjellë rrjedhimisht edhe cenimin e së drejtës së tij kushtetuese për t’u zhdëmtuar në përputhje me ligjin, gjykimi i të cilës ende nuk ka përfunduar por ka kaluar tashmë për shqyrtim pranë Gjykatës së Lartë.

Gjyqtarët në pakicë çmojnë gjithashtu se edhe themeli i pretendimit të kërkuarit për cenim të së drejtës së tij kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, është i bazuar dhe duhej pranuar.

Nga verifikimi i dosjes gjyqësore rezulton se në rastin në shqyrtim mungonte akti i njoftimit të rekursit të ushtruar në gjykimin e zakonshëm nga kundërpala e kërkuarit dhe se gjykimi në Gjykatën e Lartë, në të cilën është dhënë vendimi objekt kundërshtimi, ishte bërë në mungesë të kërkuarit. Pjesëmarrësit e këtij gjykimi kushtetues, edhe pse nuk i kundërshtuan këto dy fakte me rëndësi kushtetuese, kishin kundërshti mbi rrjedhojat juridike që ato nxjerrin prej tyre, gjë që u pasqyrua edhe në kërkimet dhe prapësimet e tyre.

Kërkuari pretendimin e tij e lidhi thjesht me faktin e mungesës në dosjen gjyqësore të aktit të njoftimit të rekursit dhe të zhvillimit të gjykimit në mungesë të tij. Përkundrazi, Avokatura e Përgjithshme e Shtetit, referuar rregullave procedurale të Kodit të Procedurës Civile mbi njoftimin e akteve, si dhe faktit se çështja është gjykuar nga Gjykata e Lartë në seancë gjyqësore, pretendoi se prej sekretarisë dhe trupës gjyqësore është bërë verifikimi i njoftimit të rekursit, dhe se rekursi i ushtruar prej palës tjetër i është komunikuar realisht kërkuarit.

Pakica, lidhur me këto pretendime dhe prapësime të parashtruara prej këtyre subjekteve, vëren se, bazuar në legjisllacionin procedural civil (nenet 119, 122 të KPC), akti i njoftimit të rekursit, si çdo akt procedural, ka si kusht të domosdoshëm për vlefshmërinë e tij, respektimin e rregullave dhe të formave të njoftimit, gjë që sjell dijeninë ligjore të aktit prej personit të cilit duhet t’i njoftohet akti. Po ashtu, bazuar në po

këtë legjislacion (nenet 77-78, 130-144, 476, të KPC) respektimi i rregullave të njoftimit të rekursit, si njoftimi i çdo akti procedural, është detyrim ligjor i organeve gjyqësore në përbërjen dhe strukturën e të cilave përfshihet edhe sekretaria gjyqësore dhe nëpunësi gjyqësor, të cilët realizojnë dhe përmbushin edhe këtë detyrim ligjor. Nga ana tjetër, ky legjislacion nuk i njeh dhe nuk i ngarkon palës në gjykim asnjë barrë dhe detyrim në lidhje me respektimin e rregullave mbi këtë aspekt të veprimtarisë procedurale. Për rrjedhim, pakica çmon se barra e kësaj prove nuk mund të rëndojë mbi kërkuesin, por vetëm mbi organet gjyqësore të cilat kanë detyrimin të zhvillojnë një proces të rregullt ligjor duke i garantuar individit të drejtën për të marrë pjesë, për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur. Të njëjtin qëndrim ka mbajtur Gjykata edhe në vendimin e saj nr. 34, datë 3.10.2007 në të cilin është shprehur se *“e drejta për t'u mbrojtur, e cila realizohet nëpërmjet të drejtës për të qenë i pranishëm në gjykim, përbën një aspekt të rëndësishëm të procesit të rregullt ligjor. Realizimi i kësaj të drejte shtron para organeve gjyqësore detyrimin për të njoftuar palët dhe mbrojtësit e tyre për datën dhe orën e zhvillimit të seancës, për të siguruar praninë e tyre dhe për të mos i përjashtuar padrejtësisht nga gjykimi”*.

Pakica, bazuar në qëndrimin e mëparshëm të mbajtur nga Gjykata Kushtetuese në vendimin e saj nr. 38, datë 20.9.2011, rithekson se referuar legjislacionit procedural civil, njoftimi i rekursit është një akt procedural, i cili, së bashku me listën e shqyrtimit të rekurseve, siguron njoftimin e palëve për të marrë pjesë në gjykim. Për rrjedhim, çdo e metë/pavlefshmëri, ose çdo mungesë e njoftimit të rekursit, cenon edhe të drejtën kushtetuese për të marrë pjesë, për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur në këtë shkallë gjykimi, çka e bën procesin jo të rregullt nga këndvështrimi kushtetues.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Petrit Plloçi, Fatmir Hoxha, Sokol Berberi